

blev almindeligere brugt, vilde Omsætningen af Søndspørelsen af et „Verdenspostmærke“ af ringeste Værdi (Korsbaandsporto) blive stærkere, og Løsningen af denne Opgave, som længe har staaet paa Dagsordenen, rykke nærmere (jfr. Fr. Bajer: „Om et Verdenspostfrimærke“ i Nationaløkonomist Tidsskrift 1887 S. 202—5). Naar Ordene „og deslige“ ere tilføiede i Endringsforslag Nr. 6, er derved nærmest tænkt paa Brevkort. Saa-danne pleie i vore Dage alle udenlands Rejsende at forsyne sig med; men de danske Brevkort gjælde kun til Landets Grændser, og paa Stogsfarten er der vanffelig Veilighed til at forsyne sig med det fremmede Lands, ved hvilke man alene er i Stand til, inden den muligvis lange Reises Maal er naaet, at komme i Forbindelse med Hjemmet saavel som med den øvrige Verden. Man møder eller krydser Stog, som vilde tage ens under Reisen nedskrevne Meddelelser med, dersom man kun inden Afreisen fra sit Hjem havde kunnet forsyne sig med det fremmede Lands Brevkort og Framærker, ligesom man nu forsyner sig med fremmed Mønt, inden man reiser. Endringsforslaget tilføier endelig, at Forhandlingen skal ske „efter Indenrigsministerens nærmere Forfæst“. Der maa nemlig gives Betyggelse for, at Salget af disse mindste „Værdipapirer“ foregaar under den aldeles nødvendige Kontrol. Alene dette Hensyn er tilstrækkeligt til at være betænkelig ved at overlade Salget til Private, som næppe saa let vilde være i Stand til at skønne over, om et Framærke var ubrugt eller falsk, som en øvet Postmand. Det henstilles, om denne Forfæst ikke tillige burde fastsætte Salgspriserne i dansk Mønt. Muligvis burde det være Posthusene tilladt at købe fremmede Framærker af Private for en ringere Pris end den, hvorfor de atter solgtes, t. Ex. et enkelt fransk 5 centimes Framærke kunde købes af Posthusene for 3—4, men sælges for 5 Ore. Prisen maatte sættes saaledes, at Forhandlingen gav i det Mindste saa stort Overskud, at derved Udgifterne med Anskaffelsen og Regnskabsførelsen fuldstændig

dækkedes. Statskassen maatte intet Tab have af at forhandle fremmede Framærker, men snarere Sndtægt, medmindre man vilde lade denne tilflyde Posthusene paa Grund af den forøgede Uleilighed. At en sliq Forhandling af Omsætningsmidler ikke skulde ligge indenfor Postvæsenets Opgave, kan næppe med Rette paastaas. Er det ikke netop en af Postvæsenets Hovedopgaver at fremme Omsætningen? Virker det ikke i Omsætningens Tjeneste, naar det beførger Postanvisninger og Postoprævninger? I snart de fleste europæiske Lande gjør Posthusene jo tillige Tjeneste som Sparekasser. I Tyskland er ethvert Posthus tillige Udsalgssted for Statens Stempelmærker, og det Samme er Tilfældet med mange i Danmark. Men at være Statteopkræver synes snarere at ligge udenfor Postvæsenets Opgave end at forhandle alle de Midler, hvorved Forsendelserne mellem fjernere Steder kan lettes saa meget som muligt for den store Almenhed.

VI. **Lukkede Brevkort.** (Endringsforslag Nr. 7). Samme Endringsforslag fastsætter „5-Ore-Brevkortet“, som er begrundet ovenfor, saavel som „8-Ore-Brevportoen“ (se ligesledes ovenfor), efter som denne foreslaas ogsaa at skulle gjælde for det „Lukkede Brevkort“. Dette i Belgien og Frankrige (hvor det kaldes „carte lettre“) samt i Østerrige-Ungarn stærkt benyttede, ny Meddelelsesmiddel sælges der paa Posthusene for Framærkets Pris. Og skal det ikke være dyrere i Danmark, bør dette fastsættes i selve Loven; ellers vilde det være tilstrækkeligt at indføre det alene ved tgl. Anordning. Det „Lukkede Brevkort“ er endnu saa ukjendt hos os, at det bør beskrives her. Det er saa stort som et Brevkort med betalt Svar. Lukkes det op, inden det bruges, er det paa alle fire Sider omgivet af en gummeret Rand, der ligner det hvide Papir uden om et Ark Framærker paa hundrede Stykker. Lukkes det i, efter at Randen er fugtet, ser det ud som et sammenfoldet Brevkort med